

U s t a w a

z dnia 18 marca 1921 roku

o zwalczaniu przestępstw z chęci zysku, popełnionych przez urzędników.

Art. 1. Urzędnik, winny popełnienia w związku z urzędowaniem i z pogwałceniem obowiązków urzędowych lub służbowych:

1. kradzieży lub przywłaszczenia (sprzeniewierzenia), albo udziału w tychże (art. 51 k. k. ros. z r. 1903, § 5 austr. u. k. z r. 1852, §§ 47—49 niem. k. k. z r. 1871), jeśli mienie skradzione lub przywłaszczone (sprzeniewierzone) było mu dostępne lub powierzone z powodu służby lub stanowiska służbowego;
2. oszustwa lub udziału w niem (art. 51 k. k. ros. z r. 1903, § 5 austr. u. k. z r. 1852, §§ 47—49 niem. k. k. z r. 1871), jeśli oszustwo popełniono w ten sposób, że winny w zamiarze osiągnięcia dla siebie lub osoby trzeciej nieprawnej korzyści majątkowej wyrządził innemu szkodę majątkową przez wprowadzenie w błąd lub utrzymywanie w błędzie za pomocą przedstawienia okoliczności fałszywych, albo przekręcania lub ukrywania prawdziwych,—będzie karany śmiercią przez rozstrzelanie.

Art. 2. Urzędnik, winny:

1. przyjęcia bądź podarunku lub innej korzyści majątkowej, bądź obietnicy takiego podarunku lub innej korzyści majątkowej, danych w zamiarze skłonienia go do pogwałcenia obowiązków urzędowych lub służbowych, albo żądania takiego podarunku lub korzyści majątkowej;

2. innego przestępstwa służbowego, popełnionego z chęci zysku i z pogwałceniem obowiązków urzędowych lub służbowych w b. dzielnicach rosyjskiej i pruskiej, a w b. dzielnicy austriackiej nadużycia władzy urzędowej, popełnionego z chęci zysku,—będzie karany śmiercią przez rozstrzelanie.

Art. 3. Urzędnik winny przyjęcia w związku z rozstrzygnięciem spraw urzędowych lub służbowych bądź podarunku lub innej korzyści majątkowej, bądź obietnicy takiego podarunku lub korzyści majątkowej, danych bez zamiaru skłócenia go do pogwałcenia obowiązków urzędowych lub służbowych, albo żądania takiego podarunku lub korzyści majątkowej, ulegnie karze ciężkiego więzienia (domu karnego) od lat 4 do 15.

Art. 4. Winny udziału w przestępstwach, przewidzianych w art. 1 i w ust. 2 art. 2 tej ustawy, o ile udział taki nie pociąga za sobą kary surowszej w myśl art. 1, będzie karany ciężkim więzieniem (domem karnym) od 4 do 15 lat; kto zaś dopuszcza się udziału w tych przestępstwach zawodowo, będzie karany śmiercią przez rozstrzelanie.

Art. 5. Kto osobiście lub za pośrednictwem osób trzecich, chociażby bezskutecznie, skłania urzędnika za pomocą podarunku, bądź innej korzyści majątkowej, bądź obietnicy tychże do pogwałcenia obowiązków urzędowych lub służbowych, lub dopuszcza się udziału w przestępstwie, przewidzianem w ust. 1 art. 2 niniejszej ustawy—będzie karany ciężkim więzieniem (domem karnym) od 4 do 15 lat; jeśli zaś winny dopuszcza się takiego przestępstwa zawodowo—będzie karany śmiercią przez rozstrzelanie.

Kto osobiście lub za pośrednictwem osób trzecich, chociażby bezskutecznie, skłania urzędnika do przestępstwa, przewidzianego w art. 3 niniejszej ustawy, lub w tem ostatniem przestępstwie dopuszcza się udziału, będzie karany więzieniem (w b. dzielnicy austriackiej — ścisłym aresztem) od 1 miesiąca do 1 roku.

Jednak będzie wolny od kary ten, kto przyczyni się do wykrycia lub udowodnienia dokonanego przekupienia, zanim władza, powołana do ścigania, dowie się o jego czynie.

Art. 6. Przepisy ustaw karnych dzielnicowych o prawie nadzwyczajnego łagodzenia lub zamiany kary nie stosują się do przestępstw, przewidzianych w niniejszej ustawie; wszakże w wypadkach mniejszej wagi lub w razie uznania okoliczności łagodzących sąd wymierzy za przestępstwa, przewidziane w art. 1 — 5 ustawy niniejszej, w miejsce kary śmierci, karę ciężkiego więzienia (domu karnego) od lat 4 do 15, karę zaś ciężkiego więzienia (domu karnego) od lat 4 do 15 wyznaczy w rozmiarze od 1 roku do 4 lat.

Art. 7. Przestępstwa, wymienione w art. 1—4 i cz. 1 art. 5 niniejszej ustawy, uważane będą za zbrodnie; przestępstwo, przewidziane w cz. 2 art. 5, za występki.

Usiłowanie będzie karane narówni z dokonaniem.

Karom za udział, przewidzianym w art. 4 i 5 niniejszej ustawy, ulegają również osoby, nie będące urzędnikami.

Art. 8. W wypadku przestępstw, przewidzianych w art. 2, 3 i 5 niniejszej ustawy, należy otrzymany podarunek lub wartość tegoż uznać za przepadłe na rzecz Skarbu Państwa.

Art. 9. Urzędnikiem w rozumieniu ustawy niniejszej jest ten, kogo odpowiednia ustawa karna w chwili popełnienia przestępstwa za urzędnika

uważa (art. 636 cz. 4 k. k. ros. z r. 1903, § 101 austr. u. k. z r. 1852 i § 359 niem. k. k. z r. 1871).

Art. 10. Ustawa niniejsza nie stosuje się do osób, które w chwili popełnienia przestępstwa nie ukończyły lat 21; nie dotyczy to przestępstwa, przewidzianego w cz. 2 art. 5 ustawy niniejszej.

Art. 11. Przepisy ustawy niniejszej nie stosują się do udziału, przewidzianego w § 49a niem. k. k. z r. 1871, tudzież do wypadków, przewidzianych w art. 151 cz. 3 k. k. ros. z r. 1903 i w § 9 austr. u. k. z r. 1852.

Art. 12. Przepisy szczególne ustaw karnych, stanowiące o karach łagodniejszych lub o bezkarności kradzieży lub przywłaszczenia (sprzeniewierzenia), nie będą stosowane do urzędników, odpowiadających według ustawy niniejszej. Jeśli jednak winny kradzieży lub przywłaszczenia (sprzeniewierzenia) dobrowolnie zwrócił mienie skradzione lub przywłaszczone (sprzeniewierzone) albo w inny sposób wynagrodził szkodę, zanim jego wina ujawniona została przed władzą do ścigania przestępstw powołaną, — wolny będzie od kary.

Art. 13. Sprawy o przestępstwa, przewidziane w ustawie niniejszej, o ile nie stosuje się postępowania uproszczonego, rozpoznawane będą co do winy i kary we wszystkich instancjach przez sąd karny w składzie 3 sędziów państwowych.

W b. dzielnicy rosyjskiej wyroki sądu pierwszej instancji we wszystkich sprawach, do których stosuje się niniejsza ustawa, są ostateczne i mogą być zaskarżone jedynie przy odpowiednim zastosowaniu przepisów o zaskarżeniu wyroków w drodze kasacji.

Jeżeli przestępstwo jest zbrodnią, należy wyznaczyć oskarżonemu obrońcę z urzędu, o ile nie ma on obrońcy z wyboru.

W b. dzielnicy austriackiej stosuje się odpowiednio przepis § 341 proc. kar.

Art. 14. Winni przestępstw, popełnionych przed wejściem w życie ustawy niniejszej, ulegną karze w myśl ustaw dotychczasowych, o ile przepisy ustawy niniejszej nie przewidują łagodniejszej kary.

Art. 15. Do osób wojskowych należy stosować ustawę z dn. 1 sierpnia 1919 r. (Dz. Pr. № 64, poz. 386) ze zmianami, zawartymi w ustawie z dnia 17 grudnia 1920 roku (Dz. Ust. z 1921 r. № 2, poz. 4).

Przepisy ustawy niniejszej stosują się odpowiednio i w wypadkach, gdy przestępstw, przewidzianych w art. 4 i 5, dopuszczono się odnośnie do osób, podlegających sądownictwu wojskowemu.

Art. 16. Rada Ministrów władna będzie uchylić moc obowiązującą ustawy niniejszej uchwałą, zatwierdzoną przez Naczelnika Państwa i ogłoszoną w Dzienniku Ustaw. Z chwilą wejścia w życie tej uchwały postanowienia ustaw karnych, uchylone, zmienione, lub ograniczone w swem działaniu skutkiem przepisów ustawy niniejszej, odzyskują moc prawną.

Art. 17. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia; równocześnie traci moc ustawa z dnia 30 stycznia 1920 r. w przedmiocie odpowiedzialności urzędników za przestępstwa, popełnione z chęci zysku (Dz. Ust. № 11, poz. 60), tudzież rozporządzenie Rady Obrony Państwa z dnia 6 sierpnia 1920 r. (Dz. Ust. № 73, poz. 501) w przedmiocie poddania przestępstw, popełnionych przez urzędników z chęci zysku, orzecznictwu sądów doraźnych, oraz oparte na niem rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 16 lutego 1921 r. (Dz. Ust. № 18, poz. 101).†

Art. 18. Wykonanie tej ustawy należy do Ministra Sprawiedliwości, a w b. dzielnicy pruskiej — do Ministra b. Dzielnicy Pruskiej w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Marszałek:

Trampczyński

Prezydent Ministrów:

Witos

Minister Sprawiedliwości:

w z. *Dr. J. Morawski*

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

W. Kucharski